

[Chr. Madsen.]

regeringen med hensyn til forhøjelse af dagpengeydelse.

Hvad angår den sidste del af mit første indlæg, må jeg altså tilskrive det, der er sket, mærkværdige omstændigheder, som kan indtræffe her i dette hus.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gunhild Due* til indenrigsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig for at afhjælpe den store mangel på uddannede beskæftigelsesterapeuter?“

Gunhild Due: I betænkningen om alderdomshjem og plejehjem af 1962 taler man om, at omsorgsarbejdet må være en naturlig del af forsorgsarbejdet for de ældre. Som et led i dette omsorgsarbejde nævnes også beskæftigelsesterapien. Jeg har længe haft ønske om, at man amtsvis kunne ansætte beskæftigelsesterapeuter, som kunne tage rundt på de forskellige hjem i kommunerne og hjælpe til med at få omsorgsarbejdet sat i gang samt behandle dem, der måtte have brug for det. Måske kunne der samtidig oprettes en slags konsultation på hjemmene for de ældre, der bor i nærheden. Man løber imidlertid straks ind i den vanskelighed, at der er stor mangel på uddannede beskæftigelsesterapeuter.

Ifølge betænkningen om uddannelse af terapiassistenter fra 1963 var der dengang et udækket behov på mindst 395; man uddanner 50-60 stykker om året, men herfra må trækkes den naturlige afgang fra faget. Der er stadig for få terapiassistenter på hospitalerne, ligesom behovet må anslås at være steget betydeligt på andre områder, idet vi bl. a. har fået flere plejehjem, ligesom hele udviklingen inden for forsorgen for evnesvage også går i retning af større behov for terapi. Hertil kommer ønsket om at kunne sætte omsorgsarbejdet i gang for de ældre rundt om i landsognene og for dem, som ikke befinder sig på plejehjem og hospitaler. Det er ikke nok, at vi nu er i stand til at forøge levealderen, vi skulle også helst gøre det rart for ældre at leve længere. I betænkningen foreslår man forøgelse af uddannelseskapaciteten inden for området. Jeg vil gerne spørge, om dette er sket, og hvilke planer man har for fremover at kunne blive i stand til at dække behovet og den stigende efterspørgsel.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup):

Det ærede medlem spørger mig, hvad jeg agter at foretage mig for at afhjælpe den store mangel på uddannede beskæftigelsesterapeuter. I den anledning skal jeg meddele, at jeg over for finansudvalget har fremsat forslag om oprettelse af et uddannelsesnævn for forskellige personalegrupper med tilknytning til sygehus- og sundhedsvæsenet, f. eks. sygeplejersker, sygehjælpere, plejere og plejersker, fysioterapeuter og hospitalslaboranter. Dette nævn skal være et koordinerende organ, der skal forestå tilrettelæggelsen og gennemførelsen samt tilsynet med den fremtidige uddannelse af alle disse personalegrupper.

Specielt vedrørende gruppen beskæftigelsesterapeuter skal jeg oplyse, at der i dag kun findes to skoler i Danmark til uddannelse af disse, nemlig skolen i Hellerup og instituttet ved Århus universitet for terapiassistenter, der også uddanner fysioterapeuter. Uddannelsen ved begge skoler er 3-årig, og der færdiguddannes hvert år ca. 55. Det fremgår af betænkningen, som det ærede medlem henviste til, at man dengang, i 1962, havde 170 aktive beskæftigelsesterapeuter i Danmark, medens der var brug for ikke mindre end 565, og man skønnede, at behovet for beskæftigelsesterapeuter ville være nogenlunde dækket i løbet af 10 år, hvis der oprettedes to nye elevhold à 20 elever hvert år. Det er imidlertid ikke muligt i dag at udvide elevtallet ved de to eksisterende skoler. Skolen i Hellerup er selv med det nuværende elevantal i en sådan pladsnød, at det vil være nødvendigt i nær fremtid at søge andre lokaler. Institutttet i Århus vil ikke uden udbygning kunne rumme flere elever. Ved siden af disse pladsproblemer er der vanskeligheder med at skaffe kvalificerede lærere og ikke mindst ved at finde egnede praktikpladser for eleverne på hospitalerne.

Sammen med sagen om oprettelse af et uddannelsesnævn har finansudvalget fået forelagt forslag om oprettelse af en skole for fysioterapeuter og senere også beskæftigelsesterapeuter i Holstebro.

Jeg vil gerne sammenfatte mit svar derhen, at jeg er ganske klar over, at der er en stor mangel på beskæftigelsesterapeuter, men jeg vil tro, at jeg inden længe vil være i stand til at fremkomme med et forslag om